

Arrest

nr. 137 039 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2009 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Op 5 juni 2009 wordt aan de verzoekende partij nog een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Op 8 september 2009 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.3. Op 6 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nog een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde.

1.5. Op 22 maart 2010 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van vijf jaar behalve 12 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.6. Op 7 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde.

1.7. Op 31 augustus 2011 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.8. Op 14 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.9. Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 27 maart 2014 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.11. Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding andermaal een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer (...)

*wordt **inreisverbod voor acht jaar** opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 27.03.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet het eerste middel als volgt uiteen:

“ II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen ‘uitgezeten’.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet ‘uitzitten’.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17):

“Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering.”

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II.1.5. Bovendien werd verzoekende partij vrijgelaten uit het gesloten centrum.

Verwerende partij legt een inreisverbod van acht jaar op aan verzoekende partij met als reden dat verzoekende partij iemand zou zijn die een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde, maar laat verzoekende partij wel vrij uit het gesloten centrum.

De handelingen van verwerende partij komen niet overeen met de motivering in de thans bestreden beslissing.

Dit is niet ernstig.

II.1.6. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt.

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. “

3.1.4. Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij de gevangenisstraf(fen) die haar werd(en) opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij niet zou vermogen de criminele antecedenten te betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het

is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordeling van de verzoekende partij te betrekken. Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissing vernoemde veroordeling geenszins de enige veroordeling betreft die de verzoekende partij heeft opgelopen in de laatste jaren, kan zij bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van de gevangenisstraf waardoor men bij het 'uitzitten' van de gevangenisstraf geacht wordt, volgens de verzoekende partij, geen bedreiging meer te vormen voor de openbare orde. Bovendien wijst de Raad er op dat het louter feit dat er een doel voor ogen gehouden wordt wanneer een gevangenisstraf wordt uitgesproken, waaronder de preventieve functie van de gevangenisstraf, geenszins betekent dat dit doel in alle gevallen wordt bereikt. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij niet alleen verwijst naar de opgelopen veroordeling en de gevangenisstraf, doch wijst op de reden waarom zij meent dat, na het 'uitzitten' van de gevangenisstraf(fen), de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Zij wijst er immers op dat gezien het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij er kan worden afgeleid dat zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de feitelijke en juridische gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk, gelet op de veroordeling die de verzoekende partij recent opliep en het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten, dat de verwerende partij opteerde om toepassing te maken van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

3.1.5. Verder merkt de Raad op dat uit het feit dat de verzoekende partij werd vrijgelaten uit een gesloten centrum niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij niet meer geacht zou worden een gevaar te vormen voor de openbare orde. Immers blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, wat de reden was voor haar vrijlating uit het gesloten centrum. Uit het administratief dossier blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan, dat zij werd vrijgelaten daar zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij zet het tweede middel uiteen als volgt:

"II.2.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.2.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen.

Zeker al niet als verwerende partij meent dat zij vrij kan rondlopen in België.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

II.2.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod meer dan vijf jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 8 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat verzoekende partij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

II.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 8 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 6 of 7 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 8 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 5 jaar tot oneindig.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 8 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 8 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 5 tot ... jaren, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 8 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.2.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr. 113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

II.2.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.2.8. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook II.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

II.2.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd waarbij verwezen wordt naar een veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen en naar het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten waaruit kan afgeleid worden dat zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Voorts wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de verwerende partij opteert voor een termijn van acht jaar, meer bepaald omwille van het winst oogmerk van het criminele gedrag van de verzoekende partij.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing niet dat louter wordt verwezen naar de wettelijke mogelijkheid. Uit het motief: “(...)een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 27.03.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.”, blijkt wel degelijk waarom een inreisverbod (voor acht jaar) wordt opgelegd.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt ondanks de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: “(...)een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 27.03.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot

een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod." Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Hij duidt namelijk dat op het feit dat de verzoekende partij veroordeeld werd omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat gezien het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten er afgeleid kan worden dat zij een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt en dat het winst oogmerk van het criminele gedrag de reden vormt waarom *in casu* een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij voorts rekening had moeten houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij kan aldus geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat het *in casu* gaat om een quasi automatische toepassing van een termijn van acht jaar zonder motivering dienaangaande. Uit de motivering terzake kan de verzoekende partij op afdoende wijze vaststellen waarom haar een inreisverbod van acht jaar werd gegeven.

3.2.3. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij oordeelt dat uit het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de veroordeling door de correctionele rechtbank tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en een termijn van meer dan vijf jaar inreisverbod op te leggen.

3.2.4. De verzoekende partij stelt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet worden genomen. De duur moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de strafrechtelijke veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs een relevante omstandigheid is voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door de verwerende partij niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in haar situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar de verwerende partij opteert voor de termijn van acht jaar. De verzoekende partij duidt bijgevolg op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod voor acht jaar in haar concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan.

3.2.5. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State is *in casu* dan ook niet dienstig gelet op het feit dat *in casu* wel degelijk gemotiveerd werd betreffende de duur van het inreisverbod.

3.2.6. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het feit dat hij vrij kan rondlopen in België.

3.2.7. Waar de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inroept, dient te worden benadrukt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven in deze zin aan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

3.2.8. Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel ligt *in casu* voor.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER